

Arrest

nr. 245 979 van 10 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat F. JACOBS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit en van Palestijnse origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2017 België binnen met zijn identiteitskaart en verzoekt op 5 september 2017 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde van Palestijnse origine te zijn en afkomstig te zijn uit Libanon. U bent op 1 januari 1998 geboren in het Palestijnse vluchtelingenkamp van al Rashadieh te Libanon. U woonde vanaf uw geboorte tot 18 maart 2017 in uw ouderlijke woning te al Rashadieh. Vervolgens ging u naar uw tante in Beirut waar u verbleef tot aan uw definitief vertrek uit Libanon op 8 augustus 2017. U bent van religie een soennitische moslim. U bent ingeschreven bij de UNRWA en u bent geregistreerd als Palestijnse vluchteling bij de Libanese autoriteiten. Na het stopzetten van uw scholing, daar u hiervan het nut niet inzag aangezien u als Palestijn in Libanon toch geen kansen zou krijgen, begon u te werken. U had geen vast werk maar deed allerhande klusjes, o.a. in de landbouw en in de bouwsector.

Uw problemen begonnen in oktober 2016 toen u werd benaderd door een aantal jongens uit uw wijk. U werd gevraagd om zich aan te sluiten bij Fatah in ruil voor een vast inkomen. Indien u geïnteresseerd was kon u zelf onmiddellijk een militaire opleiding volgen. Vervolgens zou u worden ingeschakeld als bewaker. U weigerde echter in te gaan op dit aanbod en u vroeg enige bedenktijd om te kunnen overleggen met uw ouders. U mocht beschikken maar u diende uw antwoord zo snel mogelijk bekend te maken. Na overleg met uw ouders besloot u om zich niet aan te sluiten bij Fatah. Na twee weken werd u, toen u op café zat, opnieuw aangesproken door een lid van Fatah. U werd nogmaals gevraagd om zich aan te sluiten bij de organisatie. U liet deze persoon weten dat uw ouders niet wouden dat u zich aansloot bij de partij aangezien men niet wou dat u vijanden zou krijgen in het vluchtelingenkamp. In november 2016 werd u gearresteerd, gedurende tien dagen vastgehouden en gefolterd. Gedurende deze periode trachtte men u alsnog te overhalen om u aan te sluiten bij Fatah. U weigerde echter opnieuw. Vervolgens werd u ervan beschuldigd samen te werken met islamitische groeperingen in het kamp. U ontkende dit ten stelligste. Na een gevangenschap van tien dagen werd u vrijgelaten. U kreeg opnieuw enige bedenktijd om alsnog in te gaan op hun aanbod. In de daaropvolgende periode werd u om de zoveel tijd aangehouden, vastgehouden, gefolterd en vervolgens vrijgelaten. Als gevolg van uw aanhoudende problemen begon u alcohol te drinken. Dit zorgde dan weer voor problemen met de islamitische groeperingen in het kamp. Op oudjaar 2016 werd u nogmaals opgepakt en werd u nogmaals onder druk gezet om zich aan te sluiten bij Fatah. U weigerde opnieuw en als gevolg hiervan werd één van uw vingers afgesneden. Op 18 maart 2017 ontving u een oproepingsbrief van Fatah. Als gevolg hiervan besloot u om al-Rashadieh onmiddellijk te verlaten. U dook onder bij uw tante M. (...) in het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Barajneh in Beirut in afwachting van uw definitief vertrek uit Libanon. Op 8 augustus 2017 ondernam u een poging om het land te verlaten. U werd echter tegen gehouden in Turkije en teruggestuurd naar Libanon aangezien uw documenten niet in orde waren.

Op 13 augustus 2017 verliet u Libanon opnieuw. U reisde op legale wijze via de luchthaven van Beirut naar Turkije waarna u uw reis richting Europa verderzette met behulp van een smokkelaar. U reisde via een reeks onbekende landen verder tot in België waar u op 23 augustus 2017 aankwam. Op 5 september 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ).

Na uw vertrek uit Libanon ontstond er een conflict tussen leden van uw familie, in casu de familie D. (...), en leden van een familie uit de buurt genaamd Nahef. In het kader hiervan stelde u dat uw oom M. H. D. (...) en verschillende van uw neven betrokken zijn bij illegale activiteiten zoals de handel in drugs en wapens alsook prostitutie. Naar eigenzeggen betreft het onruststokers die met iedereen ruzie maken. U bent niet op de hoogte van de exacte aanleiding van het conflict tussen beide families aangezien u zelf niet in Libanon was op het moment van de gebeurtenissen. Echter, uw neef N. (...), alsook zijn schoonbroer S. M. (...), werden gedood waardoor het conflict is geëscaleerd. Uw neven willen wraak nemen. De situatie is tot op heden erg gespannen en er wordt af en toe op elkaar geschoten. Uw neef R. (...) wordt momenteel vastgehouden door de Libanese autoriteiten omwille van drugs- en wapenhandel. Een andere neef wordt nog steeds gezocht.

U haalde tot slot nog aan dat ook uw broer M. (...) problemen kent in Libanon.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende stukken neer: uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon (origineel), uw geboorteakte (kopie), uw UNRWA kaart (origineel), een oproepingsbrief van Fatah (kopie), een medisch attest uit België ter staving van uw verwondingen (origineel), een USB-stick met daarop een videofragment, twee artikels alsook twee foto's van uw neef N. (...) (origineel) en verschillende foto's (prints).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 05.09.2019, p. 5 en 6 – zie gehoorverslag CGVS dd. 10.10.2019, p. 10). Zo kon u onderwijs genieten bij de UNRWA (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 7). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u medische zorg van UNRWA kon genieten, of er toch minstens recht op had (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 5). Zo gingen u alsook uw familieleden naar de UNRWA-praktijk voor medische zorgen (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat uw gezin tot op heden voedsel- en financiële hulp krijgt van de UNRWA (CGVS dd. 05.09.2019, p. 5 - zie gehoorverslag CGVS dd. 10.10.2019, p. 10 en 11). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen, die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

Wat betreft uw problemen met Fatah ten gevolge van uw onbereidheid om u aan te sluiten bij de partij dient te worden opgemerkt dat hieraan geen geloof kan gehecht worden.

Vooreerst is het bevreemdend dat men u herhaaldelijk gevraagd zou hebben om samen te werken met Fatah. U heeft immers nooit aangegeven politiek actief te zijn dan wel interesse in die richting te hebben. Ook uw familie was niet betrokken bij de politiek (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 8, 9 en 20). In het kader hiervan stelde u in het openbaar nooit uw politieke overtuiging kenbaar te hebben gemaakt noch zou u zich ooit hebben uitgelaten over Fatah (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 20). Kan hier nog aan worden toegevoegd dat u voor oktober 2016 nooit enig contact zou gehad hebben met de groepering (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 19). Dat men u in een dergelijke context zou benaderen mag ten zeerste verbazen. Er kan immers logischerwijs verwacht worden dat, indien men u effectief wenste te rekruteren, men eerst zou gepeild hebben naar uw gevoelens en uw eventuele loyaliteit ten aanzien van Fatah. Dit om er zich van te vergewissen dat men daadwerkelijk iemand zou aantrekken die gemotiveerd en geëngageerd is. Voorts kan hier nog aan worden toegevoegd dat uw verklaringen, aangaande de praktijk van gedwongen rekrutering, blote beweringen van uw kant betreffen die u geenszins staft met enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs. Dat men jonge mannen zou dwingen om zich aan te sluiten bij de groepering is geenszins aangetoond. Eens te meer gezien uit uw

verklaringen blijkt dat véél mensen zich, omwille van de moeilijke socio-economische omstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen, wel vrijwillig en / of akkoord verklaren om zich aan te sluiten bij de partij daar ze dan over een inkomen kunnen beschikken (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 20). Hieruit mag blijken dat de partij in staat is om (voldoende) aanhangers aan te trekken én dit zonder over te gaan tot dwang.

Voorts mag het verbazen dat Fatah u verschillende keren de tijd heeft gegeven om over hun aanbod na te denken nadat u dit reeds pertinent geweigerd had. U vermeldde zelf dat u, nadat men u een eerste maal had benaderd met het aanbod om zich aan te sluiten bij de organisatie, dit onmiddellijk heeft geweigerd (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 18). Men wou uw antwoord echter niet aanvaarden en u kon tijd kopen door te stellen dat u het aanbod moest bespreken met uw ouders (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 18). Na twee weken werd u opnieuw benaderd waarop u te kennen gaf dat uw ouders niet wouden dat u zich aansloot bij eender welke groepering in het kamp. Vervolgens werd u gearresteerd en gedurende tien dagen gefolterd waarna men u vrijliet. Men gaf u opnieuw de kans om u alsnog bij hen aan te sluiten. In totaal werd u zo'n vijf keer opgepakt en vastgehouden. Men gaf u na elke aanhouding opnieuw de kans om over hun aanbod na te denken (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 18 en 19). Uit niets bleek echter dat u, na die extra bedenktijd, hun vraag positief zou beantwoorden. Waarom men überhaupt zoveel tijd zou steken in het proberen overtuigen van iemand die van bij aanvang duidelijk aangeeft geen interesse te hebben, is geenszins duidelijk. Eveneens is het dan ook erg bevreemdend dat men er voor koos u telkens extra bedenktijd te geven aangezien het al van in het begin duidelijk moet geweest zijn voor Fatah dat u niet geïnteresseerd was.

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnt door de laattijdig van uw vertrek uit al Rashadieh. Zo is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u, ondanks uw (beweerde) aanhoudende problemen met Fatah, het vluchtelingenkamp pas op 18 maart 2017 heeft verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen reeds in oktober 2016 begonnen toen u werd gevraagd om u aan te sluiten bij de groepering (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 18). U weigerde in te gaan op dit voorstel en naar aanleiding hiervan werd u in november 2016 gedurende tien dagen vastgehouden, gefolterd en beschuldigd van spionage ten voordele van islamitische groeperingen in het vluchtelingenkamp (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 18 en 19 - zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 5, 6, 7 en 8). In de daaropvolgende maanden herhaalde dit patroon zich meermaals. Zo werd u naar eigenzeggen om de twee weken opgepakt, vastgehouden en mishandeld. In een dergelijk context mag het verbazen dat u tot maart 2017, in casu zo'n drie maanden na uw eerste detentie én pas nadat u een oproepingsbrief zou ontvangen hebben, gewacht heeft om al Rashadieh te verlaten. U gevraagd waarom u niet eerder het vluchtelingenkamp heeft verlaten, stelde u enerzijds voordien niet over voldoende financiële middelen te hebben beschikt om uw reis te kunnen financieren. Anderzijds stelde u dat u dacht dat de situatie na verloop van tijd wel zou bekoelen en men u uiteindelijk wel met rust zou laten (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 8 en 9). Na het ontvangen van de oproepingsbrief was u echter zeker van het feit dat men u nooit met rust zou laten (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 8). Dit kan echter geenszins overtuigen. Kan in dit verband immers worden opgemerkt dat uw attitude regelrecht indruist tegen uw eigen verklaringen. Zo stelde u immers voor 18 maart 2017 continue met een angstgevoel te hebben geleefd. U vreesde de hele tijd dat er iets ergs zou gebeuren (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 8). Daarenboven stelde u dat mensen die weigerden om zich aan te sluiten bij de partij het risico liepen om te worden gedood. In het kader hiervan haalde u het voorbeeld aan van iemand die u kende, een persoon genaamd M. N. H. (...), die werd gedood door Fatah nadat hij geweigerd zou hebben om zich bij hen aan te sluiten (zie GVS dd. 05.09.2019, p. 19). Dat u hiermee rekening houdend dacht dat de situatie zou kalmeren en men u uiteindelijk wel met rust zou laten, is verbazingwekkend. Het voorafgaande ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde problemen. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat u, indien u werkelijk vreesde voor uw leven, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet nog ettelijke maanden in uw ouderlijke woning zou hebben verbleven en uw gewone leven zou hebben verdergezet. Dat u in het kader hiervan de desbetreffende oproepingsbrief neerlegt wijzigt niets aan voorgaande appreciatie. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig en coherent relaas. Zulks is in casu geenszins het geval. Dient hier bovendien nog te worden aan toegevoegd dat het voorgelegde document louter een kopie betreft waaraan, gezien het makkelijk te vervalsen karakter, hoe dan ook geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Los van voorgaande, er dient verder nog te worden opgemerkt dat het door u neergelede document geen oproepingsbrief betreft maar een opsporingsbericht (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 15 en 16). Het mag verbazen dat u dit document zelf als een oproepingsbrief bestempeld gezien in dit document geen sprake is van een oproep om u al dan niet te melden (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 15 en 16). Voorts is

het geheel onduidelijk waarom men u dit document überhaupt zou hebben bezorgd. Uit de inhoud van het document blijkt immers duidelijk dat dit enkel als interne communicatie was bedoeld (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 16). U geconfronteerd met deze vaststelling stelde u meerdere keren geweigerd te hebben om mee te werken waardoor men u op deze manier op de hoogte heeft gebracht (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 16). Dat Fatah u op deze manier op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat ze naar u op zoek waren, en aldus op deze manier het risico zou nemen dat u zou wegvlugten, is dan geenszins logisch. Uw bewering dat Fatah op deze manier te werk gaat, betreft bovendien een blote bewering van uw kant die u geenszins kan staven. Verder is het frappant dat u, overeenkomstig het voorgelegde document, diende te worden overgedragen aan het hoofdkwartier van Fatah in Damascus te Syrië (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 16). In dit verband stelde u dat iedereen die meermaals weigerde om in te gaan op het aanbod om zich aan te sluiten bij Fatah naar het hoofdkwartier in Damascus werd gestuurd. Weerom een loutere bewering die u niet weet te staven (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 16).

Vervolgens mag het verbazen dat u, indien u effectief geseind stond bij alle branches en controleposten van Fatah in Libanon, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, het schijnbaar veilig genoeg vond om onder te duiken bij uw tante in het Palestijnse vluchtelingenkamp Burj al Barajneh in Beirut. Uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat Fatah, als groepering, eveneens aanwezig is in dit vluchtelingenkamp en zelfs deel uitmaakt van het Popular Committee (zie blauwe map). Dat u bijgevolg besloten zou hebben om daar onder te duiken, waar u nóg steeds het risico liep om tegengehouden te worden in handen te vallen van Fatah, is frappant. Dit temeer daar uit uw verklaringen bovendien ook blijkt dat u niet non-stop ondergedoken en verstoep zat in het huis van uw tante (zie infra). Deze bevindingen zetten verder vraagtekens bij uw beweerde problemen met Fatah. Er kan immers logischerwijs worden verondersteld dat, indien u werkelijk vreesde om door Fatah te worden opgepakt en naar Syrië gestuurd te worden, u niet het risico zou nemen om te vluchten naar een gebied waar Fatah eveneens aanwezig en actief is. Het is immers niet geheel uitgesloten of ondenkbaar dat men ook daar naar u zou zoeken. Er kan, ingeval van een geloofwaardig relaas, redelijkerwijs verondersteld worden dat u met dit risico rekening zou gehouden hebben en kost wat kost zou hebben willen vermijden alsnog in hun handen te vallen. Uw gedrag is in deze is op geen enkele wijze verenigbaar met de door u aangehaalde vrees. Kan in de marge nog worden toegevoegd dat uit uw verklaringen blijkt dat u, gedurende de ettelijke maanden die u in Burj al Barajneh doorbracht, niet ondergedoken leefde (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 4). Zo ging u naar de winkel en bezocht u af en toe de 'corniche', i.c. een populaire plaats aan de kust in Beirut waar veel restaurants en cafés zijn (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 4). Rekening houdend met voorgaande mag het verbazen dat u, ondanks het opsporingsbericht, het ogenschijnlijk toch veilig genoeg vond om u in het openbaar te begeven. Dit holt de geloofwaardigheid van uw problemen verder uit.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen eensluidende verklaringen aflegde aangaande de problemen die uw broer M. (...) heeft gekend in Libanon. U gevraagd of uw familieleden eveneens problemen hebben gekend met Fatah, stelde u dat uw oudere broer M. (...), net als u, op zijn achttiende werd gevraagd om zich aan te sluiten bij de partij (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 2). In het kader hiervan stelde u dat dit de normale gang van zaken is. U verklaarde dat vanaf dat iemand de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt elke groepering, die in het vluchtelingenkamp aanwezig is, pogingen onderneemt om die persoon in te lijven (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 2). U vervolgens gevraagd wanneer uw broer concreet benaderd werd stelde u dat dit gebeurde in 2017, meer bepaald na uw vertrek uit Libanon en dus ook nadat u zelf problemen kende (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 5). Het mag verbazen dat, indien men inderdaad iedereen benadert op zijn achttiende, zoals u zelf zegt, én uw broer zo'n drie jaar ouder is dan uzelf, men uw broer pas in 2017 zou hebben gevraagd om zich aan te sluiten bij de partij. U geconfronteerd met deze vaststelling stelde u dat uw broer nogal een agressief karakter heeft en dat hij daarom pas in 2017 gevraagd werd om zich aan te sluiten (zie CGVS 10.10.2019, p. 5). Dit verklaart echter geenszins waarom u eerst uitdrukkelijk stelde dat uw broer ook op zijn achttiende werd gevraagd om zich aan te sluiten bij de partij (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 2). Opnieuw moet worden vastgesteld dat ook deze bevindingen uw geloofwaardigheid als zou uw broer onder druk gezet zijn om zich aan te sluiten bij Fatah aantasten. Het feit dat uw broer bovendien, zoals u in uw laatste verklaringen stelde, tot op heden in uw ouderlijk huis te al Rashadieh verblijft (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 4) – u beweerde nochtans aanvankelijk dat hij geen vast adres heeft maar thans buiten het kamp verblijft op verschillende plaatsen (zie CGVS 1, p. 8, 9 en 11) – doet verder afbreuk aan uw waarachtigheid. Los van het feit dat u ook aangaande uw broers huidige verblijfplaats geen éénsluidende verklaringen kan afleggen, dient te worden opgemerkt dat er redelijkerwijs kan verondersteld worden dat hij, indien hij werkelijk vreest voor zijn leven én hij ook reeds gedurende langere periode werd vastgehouden, zich onmiddellijk in veiligheid zou hebben gebracht en niet tot op heden in uw ouderlijk huis zou verblijven. Wat betreft uw verklaringen aangaande uw broer zijn aanhouding en opsluiting door Fatah dient verder

te worden opgemerkt dat u initieel ten aanzien van het CGVS stelde dat uw broer door de Libanese autoriteiten verdacht werd van participatie bij een schietpartij (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 9). Uw broer diende naar de rechtbank te gaan maar werd uiteindelijk onschuldig bevonden daar verschillende ooggetuigen verklaarden dat hij niets te maken had met het schietincident (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 9). Later paste u uw verklaringen aan en stelde u dat uw broer werd vastgehouden door Fatah aangezien hij gevochten had met een lid van Fatah daarenboven zou hij de partij hebben beledigd (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 3). Men zou uw broer valselijk beschuldigd hebben van het dealen van drugs en wapenhandel (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 3). Uw broer zou na zes à zeven maanden zijn vrijgelaten aangezien dit de maximum termijn is dat men iemand zou kunnen vasthouden (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 3). Dat u dergelijke afwijkende én tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande uw broers problemen in Libanon ondermijnt ook weer in niet geringe mate de geloofwaardigheid van zijn vermeende problemen. Dat u in het kader hiervan verschillende foto's heeft neergelegd van uw broer alsook van zijn auto wijzigt niet aan voorgaande appreciatie. Uit de foto's kan immers op geen enkele manier worden afgeleid wie de persoon is die op de foto's staat afgebeeld noch wiens auto het betreft. Ook al zou het vaststaan dat het om uw broer en zijn wagen gaat, quod non, dan nog kan op basis van de foto's niet worden vastgesteld op welke wijze, wanneer en onder welke omstandigheden hij zijn verwondingen heeft opgelopen noch wie (of wat) hiervoor verantwoordelijk was.

Wat betreft uw verklaringen aangaande het interfamiliaal conflict dat ontstond na uw vertrek uit Libanon, waarbij uw neef N. D. (...) om het leven zou zijn gekomen, dient te worden opgemerkt dat dit evenmin volstaat om te besluiten tot het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op onmenselijke behandeling in geval van een eventuele terugkeer naar Libanon. Het betreft hier immers een blote bewering van uw kant die u geenszins staft met enig tastbaar begin van bewijs (zie CGVS dd.05.09.2019, p. 8 en 9 – zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 9 en 10). Dit mag verbazen. Er kan immers logischerwijs van u verwacht worden dat u, indien uw neef effectief gedood werd en zijn dood aanleiding zou hebben gegeven tot het ontstaan van een interfamiliaal probleem, u dit zou kunnen staven met de nodige stukken. Kan in dit verband eveneens opgemerkt worden dat u weinig tot geen informatie kan verstrekken met betrekking tot het conflict. Zo bent u niet op de hoogte van de exacte aanleiding van het ontstaan van het conflict noch bent u in staat gedetailleerde informatie te verschaffen betreffende de huidige situatie (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 9). Ter vergoelijking van uw gebrek aan informatie stelde u dat deze gebeurtenissen zich hebben afgespeeld na uw vertrek uit Libanon. Dit zorgt ervoor dat u niet in staat bent om bijkomende informatie te verschaffen. Daarenboven zou iedereen aan wie u het vroeg u iets anders vertellen (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 9). Het kan echter niet overtuigen dat, indien uw familie effectief betrokken is bij een interfamiliaal conflict, niet meer informatie kan verschaffen betreffende de exacte oorzaak conflict en de huidige stand van zaken. Zeker gezien u nog steeds dagelijks in contact staat met verscheidene gezinsleden in Libanon (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 11 en 12). Daarboven haalt u dit conflict aan als één van de redenen waarom u momenteel in de onmogelijkheid zou verkeren om terug te keren naar Libanon. Gezien het belang hiervan kan minstens verwacht worden dat u een duidelijke kennis zou hebben van het conflict en hetgene dat zich in verband hiermee allemaal heeft voorgedaan sinds uw vertrek uit Libanon. Voorgaande zet uw geloofwaardig nog meer eens bijkomend op de helling.

Vervolgens toont u ook niet aan dat, indien uw neef effectief gedood werd in het kader van een familiaal conflict, u eveneens een risico loopt om te worden geviséerd. Uit uw verklaringen blijkt dat uw gehele familie, met uitzondering van uw oudste zus M. (...), momenteel nog steeds op hetzelfde adres in al Rashadieh verblijft (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 10 – zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 3 en 4). Dit is geenszins aannemelijk indien uw verhaal omtrent het familiaal conflict de waarheid betreft. Tot slot stelde u dat er zich sinds april 2018, in casu na het schietincident waarbij uw broer betrokken zou geweest zijn, geen incidenten meer hebben voorgedaan (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 10). Dat u in het kader hiervan een USB-stick voorlegde met daarop enkele foto's van uw gedode neef, een filmpje van de begrafenis alsook twee artikels betreffende de moord wijzigt niet aan voorgaande appreciatie. Uit de door u neergelegde stukken kan immers enkel worden afgeleid dat N. D. (...) werd gedood in het Palestijns vluchtelingenkamp al Rashadieh en dat de verschillende fracties in het vluchtelingenkamp, naar aanleiding hiervan, de uitlevering van de moordenaar vroegen. Deze stukken spreken zich niet uit over de precieze omstandigheden, redenen en verantwoordelijke(n) voor het overlijden. Evenmin blijkt uit deze stukken dat u, dan wel uw gezinsleden, in een situatie van ernstige onveiligheid zou terecht komen in geval van een terugkeer naar Libanon, dan wel er zich op heden in bevinden.

Wanneer men al het voorgaande in ogenschouw neemt, komt men tot de conclusie dat uw relaas en de redenen omwille waarvan u het mandaatgebied van de UNRWA zou hebben moeten verlaten, niet kan overtuigen.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 20 december 2019 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal maar brachten beheerproblemen binnen de instelling aan het licht en leidden tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van het UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze wijzigingen herzag België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten en Qatar kondigden ook nieuwe bijdragen van 25 miljoen \$ en 20,7 miljoen \$ aan, waardoor hun schenkingen voor 2019 50 miljoen \$ en 40 miljoen \$ bedroegen.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160.000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde Safety Net Services (SSNP) opgezet door UNRWA biedt bijstand aan de meer dan 61.000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen te Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend in specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestina Vluchtelingen uit Syrië betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een emergency appeal voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor naar Palestijnse Vluchtelingen in Libanon toe.

UNRWA ondernam in 2018 in Libanon additionele maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn – al Hilweh kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren, kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nogmaals aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse Vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Rashadieh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat uw gezin tot op heden in uw ouderlijke woning te al Rashadieh verblijft (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 10 en 11). Het betreft een huurhuis waarvoor uw vader maandelijks 200 dollar dient te betalen. Uit uw verklaringen blijkt dat het doorgaans geen probleem vormt om de huur te betalen (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 6). Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich in geval van terugkeer opnieuw bij uw gezin in uw ouderlijke woning zou kunnen vestigen. Wat betreft de financiële situatie van uw gezin stelde u dat u voor uw vertrek uit Libanon allerhande soorten jobs uitoefende, onder andere in de bouwsector alsook in de landbouw (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 8). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u geen (of slechts een heel kleine) bijdrage diende te leveren aan het gezinsbudget (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 7 en 8). U gebruikte uw geld voor privé-doeleinden, zijnde drinken, roken en kleren kopen (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 8). U voegde hier zelfs nog aan toe dat u, wanneer u geen werk had en niet genoeg geld had om met uw vrienden iets te gaan drinken, uw familie u geld gaf (zie CGVS dd. 05.09.2019, p. 8). Uw vader en uw broer M. (...) waren tot april 2018 tewerkgesteld als taxichauffeurs (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 4 en 11). Echter door de huidige situatie, in casu omwille van het interfamiliaal conflict, zou niemand van uw gezin nog durven buiten te komen om te gaan werken (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 4). Los van het feit dat serieuze vragen kunnen gesteld worden bij de waarachtigheid van dat familiale conflict (zie infra), verklaarde u hierbij voorts dat uw familie, sinds ze niet meer zouden durven buiten komen, financieel bijgestaan worden door de grotere familie. Dit zou al zo zijn gedurende ruim anderhalf jaar (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 11). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden financiële steun heeft gekregen van uw vader. Zo stelde u dat u zo'n 7.000 dollar heeft betaald om naar België te kunnen af reizen. Uit voorgaande blijkt dat u terechtkon bij uw familie voor eventuele financiële steun. Op basis van uw verklaringen kan worden vastgesteld dat u in Libanon over een sterk familiaal netwerk beschikt waarvan redelijkerwijze kan worden aangenomen dat u hier bij terugkeer op zou kunnen steunen. Dat jullie in 2014 ingeschreven waren in het 'Special Hardship Programme' doet hier geen afbreuk aan (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 10 en 11 – zie documenten UNRWA kaart, d.d. 2014). Uw UNRWA-kaart waarmee u toegang had tot het 'Special Hardship Programme' dateert immers van 29 augustus 2014. U toont geenszins aan dat jullie situatie in de daaropvolgende jaren tot aan het moment van uw vertrek in 2017, en ook op heden, van die aard is dat jullie nog steeds behoefte zouden hadden hebben aan deze speciale hulp van de UNRWA. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt

blijkt immers dat UNRWA sinds 2011 overgeschakeld is naar het 'Social Safety Net Programme'. Voorts mag blijken dat de UNRWA permanente evaluaties doet om van de situatie van de gezinnen/personen zo correct mogelijk in te schatten. In het kader hiervan werd u gevraagd om recentere stukken neer te leggen ter staving van uw actuele situatie, in casu of u, dan wel uw gezin, actueel nog steeds behoort tot de categorie van de meest noodlijdende Palestijnen die bijkomende ondersteuning nodig hebben (zie CGVS dd. 10.10.2019, p. 10). Tot op heden heeft u echter nagelaten om dergelijke stukken neer te leggen. Het CGVS kan zich niet aan de indruk ontdoen dat u moedwillig tracht om informatie achter te houden. Dit en uw verklaringen inzake uw leefomstandigheden voor uw vertrek doet besluiten dat uw financiële situatie voorheen toch afdoende was.

Wat betreft de medische problemen gelinkt aan uw beweerde foltering, dient te worden opgemerkt dat documenten, zo ook medische attesten, louter een ondersteunde werking hebben. Namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, en op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dat u verminkt bent, wordt op zich niet betwist. Echter, de voorgelegde attesten vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheid van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan een arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, maar hij kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen. Uit het attest blijkt dat u scheefstand heeft van het distaal kootje van uw rechterpink en het nagelbed bijna volledig weg is. Verder is er sprake van een litteken op uw neusrug en een horizontaal litteken op de palmaire zijde van uw rechterarm. Er worden geen verdere uitspraken gedaan over de omstandigheden waarin en / of het tijdstip waarop u uw letsels opliep. Dat uw letsels het gevolg zouden zijn van uw vermeende herhaalde foltering door Fatah nadat u meermaals weigerde met hen samen te werken, zoals u met uw verklaringen wil doen uitschijnen, is geenszins aangetoond. Uw beweringen dienaangaande konden immers ook allerminst als geloofwaardig worden weerhouden, zoals uit bovenstaande duidelijk mag blijken.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 14 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20190514_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah

en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen voorgaande appreciatie niet in positieve zin veranderen. Uw identiteitskaart voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon, uw geboorteakte en uw UNRWA-kaart bevestigen louter uw persoonsgegevens alsook uw herkomst. Geen van deze feiten wordt in voorgaande betwist doch ze hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. Het mag duidelijk zijn dat deze documenten dan ook niet volstaan om voorgaande bevindingen om te vormen. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 2, "par. 2 en 3", van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van "het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie rust en bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing" (verzoeker doelt wellicht op het zorgvuldigheidsbeginsel), van artikel 1, (D, tweede lid,) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van artikel 4 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Na een theoretische toelichting bij een aantal rechtsbeginselen die hij geschonden acht, haalt verzoeker artikel 1, D van het Verdrag van Genève aan en de interpretatie daarvan door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) in het arrest *El Kott* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Verzoeker benadrukt dat hij ontegensprekelijk uit Libanon afkomstig is en dat hij als Palestijns vluchteling geregistreerd is bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA). Hij stipt aan dat zijn status zich concreet beperkt tot materieel uiterst beperkte hulp, waarvan thans niet kan worden gesteld dat die als gevolg van de financiële beperkingen ingevoerd door president Trump nog zal kunnen worden uitgedeeld. Verzoeker voegt hieraan toe dat hij van heel beperkte medische hulp genoot en dat hij zelf diende in te staan voor een deel van de zorgen en medicatie. Hij wijst er tevens op dat hij de lagere school niet heeft afgemaakt en gaan werken is. Hij acht "(h)et voorbeeld aangehaald door het CGVS om de blijvende steun van de UNRWA aan te tonen (...) noch pertinent noch actueel" en citeert het artikel "*Les coupes à l'UNRWA "catastrophiques" pour les Palestiniens du Liban*" van RTL van 18 januari 2018.

Met betrekking tot de in de bestreden beslissing opgenomen motivering over zijn socio-economische situatie laat verzoeker gelden dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) uit het oog verliest dat de economische toestand in Libanon drastisch verslechterd is sinds hij het land verlaten heeft. De informatie van het CGVS bevat geen recente beoordeling van de situatie van Palestijnen binnen en buiten de Libanese kampen in het licht van de huidige Libanese crisis, aldus verzoeker, die in dit verband enkele persberichten citeert.

Vervolgens onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten waar wordt geoordeeld dat aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker vervolgt dat de redenering van het CGVS als zou hij niet behoeftig zijn geweest en familiale steun mogelijk zijn niet kan worden gevolgd. Daarbij voert hij nog aan dat UNRWA een welbepaald mandaat en opdracht heeft gekregen, doch dat bij een gebrek om aan dit mandaat te voldoen, de uitsluitingsclausule vervalft. Hij betoogt dat de capaciteit van UNRWA om zijn opdracht te vervullen dient te worden gemeten ten aanzien van de bestaande noden van de UNRWA-vluchtelingen en niet ten aanzien van hun capaciteit om aan hulp van buitenstaanders te geraken. Hij wijst erop dat er *in casu* geen ernstig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de financiële mogelijkheden van zijn gezin, alsook naar de huidige materiële mogelijkheden van UNRWA, rekening houdend met de Amerikaanse beperkingen en de huidige Libanese crisis. Verzoeker vervolgt dat de UNRWA-status geen recht op bescherming biedt en *a fortiori* geen daadwerkelijke bescherming tegen bedreigingen. Verzoeker hekelt in dit verband dat hij niet ondervraagd werd over de al dan niet geboden bescherming door UNRWA. Over zijn socio-economische situatie merkt verzoeker nog op dat de kans dat hij nog aan werk zal raken zeer beperkt is, en wijst hij erop dat de uitsluiting van niet-Libanese burgers van de werksfeer recent werd aangeklaagd door de Palestijnse bevolking in Libanon, waartoe hij citeert uit een krantenartikel van 16 juli 2019.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat hij vreest het slachtoffer te zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst/woonplaats. Hij probeert deze stelling kracht bij te zetten door te verwijzen naar algemene informatie over de situatie van Palestijnse vluchtelingen in Libanon, alsook naar informatie waaruit moet blijken dat UNRWA zijn verplichtingen niet langer kan nakomen, en haalt in het bijzonder de situatie in het vluchtelingenkamp Al Rashadieh aan. Verzoeker haalt ook aan dat UNRWA de financiële steun aan Palestijnse families niet kan verzekeren. Hij vervolgt dat de in de aangehaalde informatie geschetste situatie precies overeenstemt met de situatie die door hem wordt geschetst en de geloofwaardigheid van het relaas ondersteunt, en betoogt dat de verslechterde economische toestand in Libanon, dat bijna failliet gaat, uiteraard ook van aard is om bij te dragen tot de groeiende vijandigheid ten aanzien van vreemdelingen en vluchtelingen, aan wie de oorzaak van de toestand toegeschreven wordt, alsook bijdraagt tot de toenemende macht van het Volksfront en van de Hezbollah die, *de facto* "werk" bieden, al is het voorgesteld werk niet zonder risico en houdt weigeren evengoed een risico in, waardoor hij noodgedwongen Libanon diende te verlaten. Tot slot dient volgens verzoeker ook in acht te worden genomen dat het aantal vluchtelingen in Libanon thans het aantal autochtonen overtreft en dat de situatie er ondraaglijk wordt, wat ook tot de huidige Libanese crisis heeft geleid.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 17 november 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Lebanon – Palestinian territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 21 augustus 2020 (update) en de COI Focus “*Libanon. Terugkeermogelijkheid voor Palestijnen naar Libanon*” van 27 mei 2020 (update) voegt en refereert aan de COI Focus “*Libanon – Veiligheidssituatie*” van 27 maart 2020.

2.2.3. Op 23 november 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer, waarvan het origineel ter terechtzitting wordt neergelegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.3.1.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, wijst de Raad erop dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 55/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat (B) verzoeker niet in aanmerking komt voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft (A) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA verkreeg, dat (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, dat (iii) UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren, en dat (iv) er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid

beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA. Wat betreft (B) de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, overweegt de commissaris-generaal dat (i) hoewel de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Al Rashadih erbarmelijk kunnen zijn, uit de eigen verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is, dat (ii) verzoeker zich voor zijn verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas, en dat (iii) burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt tot slot vast dat de door verzoeker voorgelegde documenten de voorgaande appreciatie niet in positieve zin kunnen veranderen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Onderzoek van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van UNRWA genoot blijkt genoegzaam uit zijn verklaringen en neergelegde stukken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 25, map met ‘documenten’, identiteitskaart en UNRWA-kaart (*‘special hardship assistance card’*)). In zijn verzoekschrift relateert verzoeker de omvang van de hulp die hij van UNRWA ontving, doch hij betwist niet dat hij voor zijn vertrek uit Libanon daadwerkelijk medische, financiële en voedselhulp heeft ontvangen van UNRWA en onderwijs genoten heeft aan een school van UNRWA, zoals blijkt uit zijn verklaringen (adm. doss., stuk 8, notities van het persoonlijk onderhoud van 5 september 2019, p. 5 en

7). Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In het arrest *El Kott* van 19 december 2012 heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied heeft verlaten niet volstaat om te ontsnappen aan de in artikel 1, D van het Verdrag van Genève voorziene uitsluiting van de vluchtelingenstatus. Anderzijds vermeldt het Hof van Justitie dat *“niet alleen de opheffing van het orgaan of van de instelling die de bescherming of de bijstand verleent, leidt tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 56).

Het Hof van Justitie voegt daaraan toe dat *“het ophouden van de bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de HCV “om welke reden ook”, eveneens de situatie omvat van een persoon die, na daadwerkelijk die bescherming of bijstand te hebben ingeroepen, deze niet langer geniet om een reden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil”* (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65).

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten. Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat er *in casu* geen ernstig onderzoek heeft plaatsgevonden naar de huidige materiële mogelijkheden van UNRWA, rekening houdend met de Amerikaanse beperkingen en de huidige Libanese crisis. In zijn op 23 november 2020 neergelegde aanvullende nota betoogt verzoeker, onder verwijzing naar diverse persartikels en reisadviezen die hij daarin aanhaalt, dat de situatie in Libanon grondig gewijzigd is sinds het nemen van de bestreden beslissing. Hij wijst op de gevolgen van de ontplofing in Beiroet, de COVID-19-crisis en de verergerde financiële crisis, die volgens hem thans niet te bepalen zijn, en op de gevolgen voor de tussenkomst van UNRWA in Libanon. Wat UNRWA zelf betreft, stelt verzoeker dat de door verwerende partij bijgebrachte informatie ontoereikend is. Hij wijst er onder meer op dat UNRWA zelf heeft aangegeven dat het niet meer over de nodige fondsen beschikt om zelfs de lonen van zijn personeel te betalen voor november en december en dat de directeur van UNRWA op 20 november 2020 nogmaals de noden heeft aangeklaagd. Dat UNRWA de sedert jaren bestaande diensten en centra blijft *“beheren”* is volgens verzoeker geen voldoende aanwijzing dat hiermee tegenwoordig nog aan de noden van de Palestijnse bevolking wordt tegemoet gekomen.

Uit de COI Focus *“Lebanon – Palestinian Territories. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 21 augustus 2020 (update), die verwerende partij bij haar op 17 november 2020 neergelegde aanvullende nota voegt, blijkt dat UNRWA, als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA drastisch te verminderen, sinds 2018 met ernstige budgettaire moeilijkheden kampt. In januari 2020 kondigde de commissaris-generaal van UNRWA aan dat UNRWA als gevolg van de financiële crisis niet langer een werkkapitaal (reserves) heeft voor zijn kerntaken, wat een uitdaging vormt om de continuïteit van zijn diensten te verzekeren. De COVID-19 pandemie heeft ertoe bijgedragen dat de situatie in 2020 nog ernstiger is geworden, ondanks toezeggingen van een 75-tal landen en ngo's. In een verklaring van 2 juli 2020 gaf de nieuwe commissaris-generaal van UNRWA aan dat het agentschap op het punt stond financieel ten onder te gaan. Hij voegde eraan toe niet te weten of het agentschap in staat zou zijn om zijn activiteiten nog tot aan het jaareinde uit te voeren.

Uit de door de beide partijen aangebrachte informatie blijkt niet dat UNRWA formeel heeft opgehouden te bestaan. Er blijkt tevens dat UNRWA in 2020, ondanks de moeilijkheden waarmee het geconfronteerd werd, bepaalde activiteiten op het terrein is blijven verrichten. De door verwerende partij verstrekte informatie lijkt er evenwel op te wijzen dat het risico dat UNRWA niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht te vervullen reëel en imminent is. Gezien de zeer snelle verslechtering van de situatie, acht de Raad het essentieel om over meer nauwkeurige en recente informatie te beschikken dan deze in de

bovengenoemde COI Focus van augustus 2020 om te kunnen oordelen of, zoals verzoeker lijkt te suggereren, moet worden vastgesteld dat de bijstand van UNRWA *de facto* niet langer doeltreffend is.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 januari 2020 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN